

men samtidig frigøres databedrageriforhold fra kravet i § 279 om, at en person som følge af gerningsmandens forhold skal være blevet vildledt til at foretage en disposition. I stedet for denne vildledning træder ved databedrageri det for dataforhold mere dækkende krav om, at der skal være sket et indgreb i grundlaget for den elektroniske databehandling. Bestemmelsen er endvidere udformet således, at der ikke – som tilfældet er efter den almindelige bedrageribestemmelse – skal føres bevis for, at der foreligger et økonomisk tab hos offeret for gerningen.

Med hensyn til strafferammen for den nye bestemmelse om databedrageri har straffelovrådet foreslået, at der bør gælde samme strafferamme for databedrageri som for bl.a. bedrageri og mandatsvig. Det vil sige en normalstrafferamme på hæfte eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder, jfr. straffelovens § 285, stk. 1. Er forbrydelsen af særlig grov beskaffenhed, eller er der begået et større antal forbrydelser, kan straffen stige til fængsel i 8 år, jfr. straffelovens § 286, stk. 2. Foreligger der omvendt formildende omstændigheder, vil straffen for databedrageri være bøde, jfr. straffelovens § 287, stk. 1.

2.4. Justitsministeriet kan tiltræde straffelovrådets vurdering af, at det vil være hensigtsmæssigt at samle en række ensartede bedragerilignende dataforbrydelser i en ny bestemmelse om databedrageri. Som nævnt foran har anklagemyndigheden oplyst, at der i praksis ikke hidtil er forekommet dataforbrydelser, som ikke har været omfattet af gældende bestemmelser i straffeloven. I praksis er det navnlig § 278, stk. 1, nr. 3, om pengeunderslæb og i særdeleshed § 280 om mandatsvig, som har fundet anvendelse på dataforbrydelser begået med berigelsesforsæt. Som fremhævet af straffelovrådet kan det forekomme mindre rimeligt at anvende disse bestemmelser på dataforhold, som ofte har større lighed med bedrageri. Efter justitsministeriets opfattelse bør der heller ikke kunne opstå tvivl om, at de gældende bestemmelser i straffelovens kapitel 28 tilstrækkeligt klart omfatter alle disse nye former for berigelsesforbrydelser. Endvidere kan det efter justitsministeriets opfattelse ud fra et præventivt synspunkt være hensigtsmæssigt i forbindelse med den stadig større anvendelse af data-teknik klart at understrege, at anvendelse af data-teknik som middel til at skaffe sig eller andre uberettiget vinding er strafbar.

Justitsministeriet kan endvidere tiltræde straffelovrådets forslag om, at den nye bestemmelse om databedrageri udformes på tilsvarende måde som §

279 om bedrageri, men at kravene efter denne bestemmelse bl.a. fraviges for så vidt angår kravet om, at der skal føres bevis for et økonomisk tab hos offeret. Kravet herom i § 279 og i § 280 har i praksis givet anledning til en række vanskeligheder. For så vidt angår dataforhold ville et krav om økonomisk tab yderligere bevirke vanskeligheder i praksis, da det ofte vil kunne være vanskeligt at fremskaffe oplysninger om, hvorvidt og i givet fald hvornår den tabsforvoldende databehandling har fundet sted. Justitsministeriets forslag til en ny bestemmelse om databedrageri er på baggrund af det anførte udformet i overensstemmelse med straffelovrådets udkast.

3. Fredskrænkelser.

3.1. De gældende bestemmelser i straffelovens kapitel 7 om fredskrænkelser, navnlig §§ 263–264 d, kriminaliserer forskellige former for uberettiget indtrængen på områder eller indblik i forhold, som private virksomheder m.v. har et rimeligt krav på at bevare uforstyrret for sig selv.

Straffelovrådet har i kapitel 2 i betænkning nr. 1032/85 gennemgået disse bestemmelser med henblik på dataforhold. Rådets drøftelser har navnlig koncentreret sig om de to centrale bestemmelser i § 263 om brud på brevhemmeligheden m.v. og § 264, stk. 2, om industrispionage i forbindelse med husfredskrænkelse.

3.2. Efter den gældende bestemmelse i straffelovens § 263, nr. 1, straffes den, som uberettiget bryder eller unddrager nogen et brev, telegram eller anden lukket meddelelse eller optegnelse eller gør sig bekendt med indholdet. Efter straffelovrådets opfattelse vil »lukket meddelelse« i § 263, nr. 1, (kun) kunne omfatte meddelelser, som udgår fra et dataanlæg, såfremt anlægget er aktiveret med henblik på at bringe informationer til en modtager, jfr. betænkningen side 22. Efter rådets opfattelse vil denne bestemmelse derfor omfatte det forhold, at en person uberettiget kobler sig ind på en sådan datatransmission og derved gør sig bekendt med en lukket meddelelse.

For så vidt angår dataanlæggets »hvilende« informationer – dem der ikke på indgrebets tid er genstand for transmission – falder det derimod efter rådets opfattelse ikke sprogligt naturligt at betegne dem som en »lukket meddelelse eller optegnelse«, jfr. § 263, nr. 1. Rådet finder det vel sandsynligt, at domstolene ved en vid fortolkning af udtrykket »lukket optegnelse« ville nå til det resultat, at strafansvaret efter § 263, nr. 1, omfatter den, der ved hjælp af teknisk udstyr gør sig be-